

Прекалената обич понякога пречи

Има родители, които са склонни да подпомагат децата си във всяка стъпка и непрекъснато да ги спасяват. Толкова се концентрират върху рождите си, че забравят за собствените си нужди. За тях най-важно се оказват децата им да имат всичко. Но дали с прекомерната си обич не им вредят? Според специалистите е точно така.

През последните 20-30 години настъпи значителна промяна в подхода към отглеждането на децата. Като че ли в нашето детство не съществуваша толкова опасности или по-скоро не се говореше за тях. Днес родителите не оставят децата си сами навън нито за миг и прибирането сами от училище с ключ на врата вече съвсем не се среща. По-осведомени сме за потенциалните опасности (които ни се натрапват непрекъснато, с всяка емисия новини) и неминуемо се съобразяваме повече с тях. Все повече родители предпочитат да бъдат максимално ангажирани с децата си, което е добре до около 3-годишна възраст. Но когато хлапето поотрасне, не бива да остава така „прилепнало“ под родителско крило.

Много грижа = малко самостоятелност

Прекалено загрижени за децата си родители са онези, които прекарват твърде голяма част от времето си заедно с тях и с огромна неохота се съгласяват (или не го правят) да „прережат пъпната връв“ и да дадат самостоятелност на своите наследници. Именно заради такива родителски позиции във възпитанието расте поколение деца, голям процент от които е с малко способности и много претенции – деца, които не са готови да преодоляват проблеми, да понасят критика и да живеят с разбиране за обществените отношения и отговорност. Според психолозите прекаленото предпазване на подрастващите ги лишава от възможността да се научат на самостоятелност и да взимат решения. Всеки родител трябва да усвоява трудното изкуство на казването на думичката „не“, за да не позволяват на децата да се поддават на всички изкушения. Пък и фактът, че ставаме родители, не бива да ни променя фрапиращо – все пак трябва да останем себе си.

Опит и контрол

Понякога децата се превръщат в цел на нашия живот – смятаме, че никой друг не може да даде на детето ни онова, което ние можем. Това често става с разведени родители или самотни майки, с такива, които остават сами с малкото си или се откъсват задълго от работа. Твърде грижовни са и онези, чиито родители също са били такива – те просто неволно повтарят модела на поведение. Но помислете над това: ако вашите родители са ви създавали непрекъснатата броня срещу всички, нима това не ви е попречило бързо и лесно да намерите своето място в обществото? Много по-важно е да се вслушаме в мислите и чувствата на децата, да създаваме обстоятелства, при които те могат да усетят как се постига успех, като се преодоляват пречки. Защото обратното не работи за тях: какво би

спечелило хлапето, ако в всяка ситуация вижда само заплаха и непреодолима преграда, коато трябва да заобиколи отдалеч? Тка то никога няма да натрупа опит и няма да се научи да контролира живота си. Трябва да подкрепяме децата си, но в степен, която да направи и тях, и самите нас беззащитни. Защото те просто не се научават да бъдат самостоятелни, а ние напълно изгубваме почва под краката си, докато се отдаваме години наред на децата. Настъпва момент, когато все пак те започват своя самостоятелен живот и има точно две възможности: или остават залепени за родителите си цял живот, или се откъсват с гръм и трясък и започват да обвиняват мама и татко колко са некадърни и не са се реализирали професионално. Така че е важно да направите цвоя родителски избор на поведение навреме – колкото по-рано, толкова по-добре.

Какво предизвиква свръхзагрижеността?

Усещането на родителите, че без техния контрол на детето ще му се случи нещо лошо. Често това е свързано с вътрешната потребност на самия родител да контролира самия себе си и емоциите си.

Какви могат да бъдат последствията от прекомерната грижа?

Понякога изоставя психичното (а често и физическото) развитие на детето. Ако майката и бащата непрекъснато повтарят „не тичай“, „не скачай“, „седни спокойно“, неволно ограничават физическото му развитие. Отношението, наситено с предпазни мерки и забрани, пречи на детето да се учи да общува, да мисли самостоятелно, а по-скоро го кара да се вглъбява в себе си и да търси къде греши. В по-късна възраст е трудно откъсването от дома.

Как да не бъдем прекалено грижовни и да отгледаме щастливо дете?

Трябва да помислите за това каква всъщност е истинската причина да се държите по този начин. Само тогава ще можете да работите по промяна на собственото си отношение към вашето дете и начина на възпитание. Никога не е късно да промените нещата. Най-важното е в никакъв случай да не се концентрирате само на задоволяване на нуждите и желанията на детето. Мислете и за себе си – добрият родител е онзи, който е доволен първо от самия себе си. Едва тогава би могъл да бъде полезен на детето си.